

"Ik schrijf om mijn demonen te bezweren"

Wat vindt u zo interessant aan het milieu dat U veelvuldig beschrijft ?

Ik ken heel wat mensen die er een luxueuze levensstijl op nahouden. Ze hebben een mooi huis, een tweede huis in het buitenland, een of meer dure wagens, een goed in de verf gezette vrouw met een geschoren, geparfumeerde poes waarmee ze voor de dag kan komen in het relatie sirkwiev om hoge ogen te gooien. Eigenlijk zijn het moderne hedonisten. Levensgenieters. Niets op tegen. Het zijn misschien wel snobs en het tegen deel van sombere, ingetogen, benauwde calvinisten in Holland die elkaar bestrijden, maar ik voel toch sympathie voor ze.

Ik heb alleen geen achting voor de groep die ik de Kennemer kliek noem: een dulle verzameling rond wandelende rode golfbroeken in Haarlem en omstreken die de stijl van de rijken der aarde pogen te imiteren maar alleen maar de schijn op houden.

Beroepswerkeloze juffrouwen die al 's ochtends om tien uur ladderzat op de bank glossies doorbladeren. Drankorgels, in het bezit van zoveelste handse BMWs en Mercedes sen. Akulturele kroegtijgers. Praatjesmakers. In een bouwval het kerstdiner in smoking vieren. Daily Surrealism.

Kunstenars zeggen dikwijls 'Geld brengt geen geluk'.

Ik geloof dat niet echt. Van geld kan je genieten, al hangt het er natuurlijk van af op welke manier je dat doet. De rijke klasse, die houdt van exclusieve wijnen, landhuizen aan de Vecht, van bijzondere auto's, dure schilderijen uit de negentiende eeuw, litera tuur.

Soms schrijven collegaatjes: 'Ach, die Fred van der Wal zou veel beter kunnen ophouden met schrijven en schilderen . Dat zouden ze wel willen. Ik laat mij niet tegen houden. Bij de militaire dienstkeuring haalde ik de hoogste cijfers op de Abozisstaat en vroegen ze me voor de commandos. Een paar jaar later kreeg ik een oproep voor de reserve officiers opleiding. Dat zegt genoeg. Een commando gaat altijd door. Ik heb trouwens dienst geweigerd. Hout hakken en bosbouw in kamp Vledder leek me zinvoller. In opdracht van een randdebiele sergeant de vijand dood schieten of met een bajonet doorsteken? Ik denk er niet aan.

Zijn er zaken waarvan u spijt heeft?

Nee, ik heb nergens spijt van. De Kennedys zeiden altijd: 'I never apologize', een credo dat ik onderschrijf. Ik kan ook niet tegen sentimentaliteit. Mensen die voortdurend zich zelf beklagen over dat ze te weinig sex of geld hebben en die verdrinken in zelf mede lijden: vreselijk. Ik denk dat een gebrek aan sentimentaliteit en een dosis praktisch verstand heel belangrijk zijn voor de gemoedsrust van een mens.

In het laatste jaar van de kweekschool lag mijn toekomst al vast. Veertig jaar voor de klas kleine kinderen het alafbet leren. Een stijl gereformeerde vriendin die ze skinderen wilde; Ik zag de hel met de dag naderen. Op een zonnige mei middag in 1966 heb ik toen een besluit genomen om mijn leven in eigen

hand te nemen en de burgerlijkheid vaarwel te zeggen. Het is mij goed gelukt.

Ik heb nog steeds nachtmerries van mijn bedreigde jeugd. Er was veel geweld in huis. Hele inboedels werden in elkaar geslagen waar ik bij stond als kleuter.

Die angstaanjagende dromen gaan nooit verder dan tot mei 1966 toen ik besloot drie maanden voor het hoofdakte examen af te haken en voor de beeldende kunst te kiezen. Ik wist dat het niet gemakkelijk zou worden. De eerste jaren van mei 1966 -mei 1968 waren arme jaren. Ik wist de ene dag niet of ik de volgende dag een brood zou kunnen kopen.

Heel wat auteurs schrijven om hun demonen te bezweren. Is dat ook zo bij u?

Zeker. Eigenlijk schrijf ik niet graag -het schilderen en tekenen gaat mij ook heel moei zaam af- maar er spoken altijd ideeën door mijn hoofd en dan denk ik 'Hier wil ik iets over schrijven of schilderen'.

Als mijn kop zo barstensvol gedachten zit - ik noem dat 'crossing the abyss' - dan probeer ik door middel van het schrijven weer orde te scheppen. Ik heb nooit een gebrek aan onderwerpen. Ik publiceer elke dag op drie weblogs bijdrages. De manier waaróp ik het zal schrijven, de stijl, dat vind ik niet het moeilijkst. Het vloeit uit mijn pen. Ik lach om webloggers die één maal in de vier, vijf dagen iets met veel geworstel op het web krijgen en dan is het nog meestal geleuter in de ruimte.

Ik heb wel eens 7 stukken op één dag neer gezet, dat nemen ze je dan hoogst kwalijk. Het is hun eigen onvermogen en gebrek aan fantasie dat dan wel heel erg duidelijk wordt.

Tussen het schrijven en schilderen door verbouw ik mijn gigantische huis en onderhoud sociale contacten met Engelse, Amerikaanse en Franse kunstenaars. Nee, niet met Friese collegae.

Had U een gelukkige jeugd?

Absoluut niet. Ik speelde het liefst in de natuur en dat was in Amsterdam niet eenvoudig in die steenwoestijn, dus trok ik er op uit al op de lagere school met een vriendje naar het Bosplan, het Vondelpark of het Vliegenbos aan de overkant van het IJ. Vakanties brachten wij door in een duinpark te Zandvoort. Ik liep daar de hele dag rond met een grote Duitse herder die Tarzan heette. Dieren hebben mij meer te zeggen dan de meeste mensen. Een boswachter heeft me leren schieten. Een heel goede tijd. Eigenlijk heb ik mijn leven lang heel veel kansen gehad. Ook in de Silver Sixties in Amsterdam tussen het gederailleerde, artistieke gedrogeerde tuig, veelal psychiatrische gevallen, een aantal van hen is dood en begraven, dat ik het er daar levend van afgebracht heb...

Uw weblog geliefde sinds 2006 is Isis Nedloni. Heeft zij een grote invloed op U?

Zeker. Vraag het haar maar. Vroeger was ik echt een wild beest. Ik zou nu niet stellen dat ze me getemd heeft, soms kan ik nog wel eens losbarsten. Maar laat ons zeggen dat ik toch wat beheerster ben. Vroeger liep ik rond met cowboylaarzen, een Afghaanse jas en een gescheurde jeans, ik dronk veel, rookte weed en hasj, zocht ruzie met collegae. Dat is toch allemaal veranderd.

© mei 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl